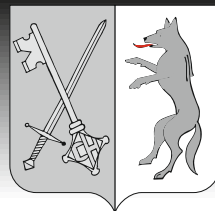

LISTY

Chotovinska

Ročník XXX.

Číslo 2

Únor 2022

ZDARMA

Vstoupili jsme do jubilejního ročníku

Stejně byl nazván úvodní článek únorového čísla Listů Chotovinska v roce 2002. Tehdy jsme si připomínali deset let našeho zpravodaje a zdálo se to být už dost dlouhá doba. Ale náhle nám naběhlo dalších dvakrát deset let a Listy Chotovinska oslaví třicáté narozeniny. Dovolil jsem si tedy použít stejný titulěk a dovoluji si i opět připomenout naše začátky.

V prosinci roku 1992 spatřilo světlo světa nulté číslo Listů Chotovinska, jehož součástí byl i záměr zahájit v únoru následujícího roku první ročník. Tak se také stalo, a od té doby jsou tedy součástí našeho obecního dění Listy Chotovinska nepřetržitě již třicátý rok. Zprvu se jednalo

o dvouměsíčník a postupně jsme přešli k vydávání každý měsíc. Pouze v „okurkové sezóně“, jakou se dají nazvat měsíce červenec a srpen, vychází v posledních letech prázdninové dvojčíslí.

Prvních šest čísel (včetně nultého) mělo formát A5 a přicházelo na svět v kancelářích obecního úřadu na zámku, kde tamější šikovné ruce přepisovaly všechny texty na mechanickém psacím stroji. Poté byly noviny namnoženy na kopírce v chotovinské tiskárně. Později padlo přepisování rukopisů příspěvků do počítače právě na tiskárnu. Dnes už je samozřejmě proces tvoření listů dosti odlišný, jen ta tiskárna nám, v tom nejlepším slova smyslu, zůstala. Zde probíhá i grafická úprava každého čísla včetně fotografií. Bez abc tiskárny Chotoviny bychom měli situaci při tvorbě listů značně složitější. Jak se vyjádřil v rozhovoru pro náš zpravodaj v loňském říjnovém čísle její šéf Martin Pěkný, jsou Listy Chotovinska jeho srdeční záležitostí. Mohu to jenom potvrdit a vyjádřit velký dík.

V červnu roku 1996 se stal pravidelnou přílohou listů Chotovinský školák. Učitelé a žáci naší školy nám jeho prostřednictvím předkládali informace a zážitky ze života školy a prezen-

tovali svoje názory. Na podzim roku 2019 vydávání Chotovinského školáka sice skončilo, ale neskončila tím úzká spolupráce školy a obce ve vztahu k Listům Chotovinska. Vedení školy na stránkách našeho zpravodaje pra-

videlně, fundovaně a kvalitně informuje o dění v základní, mateřské škole a školní družině, o situaci ve výuce i dalších aktivitách.

Věřím, že většina z vás, našich čtenářů, se zájmem vyhledává příspěvky z pera bohužel již zesnulého pana Jaroslava Wimmera. Znamý znalec naší historie a vlastivědy byl našim věrným spolupracovníkem od samého počátku Listů Chotovinska.

/pokračování na str. 3/

Z obsahu listů

Bohatě ze školního dění

Opakování matka moudrosti – třídění odpadu

Naše Lhoty

Máme tři krajské přeborníky

Mladí fotbalisté nezahálí

Listy Chotovinska

vydává Obecní úřad Chotoviny

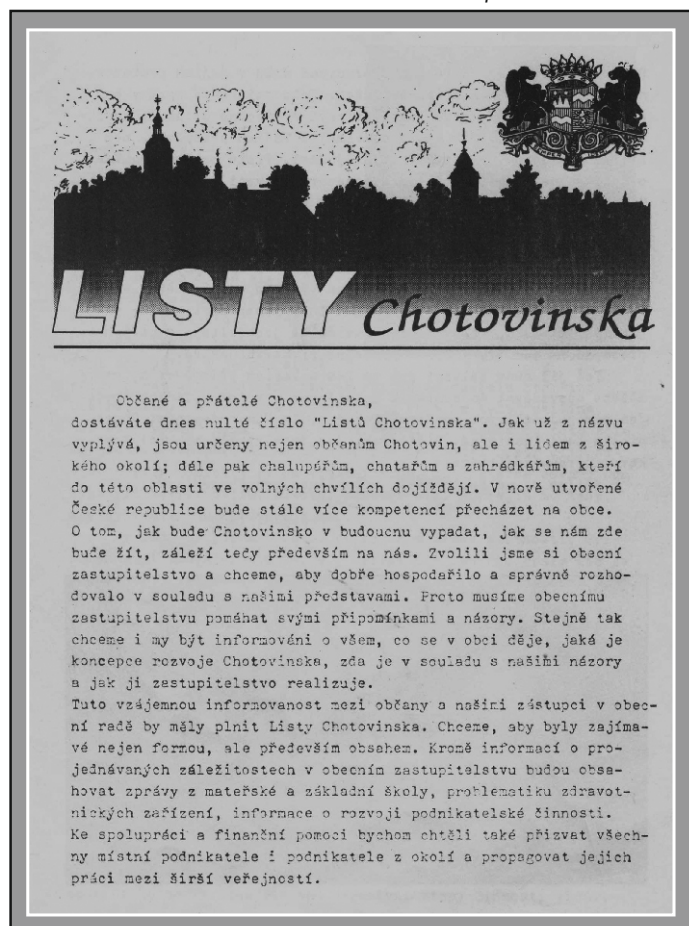
Šéfredaktor: Jaroslav Beneš

Adresa redakce: Obecní úřad Chotoviny

Telefon 381 284 295, fax: 381 284 218

Sazba a tisk: abc tiskárna Chotoviny

Reg. č. MK ČR E 13165

Titulní strana nultého čísla Listů Chotovinska z prosince roku 1992

LUKÁŠ FRIEDRICH Z CHOTOVIN ZÁVODIL NA KOLE V APENINÁCH A CHYSTÁ SE NA BÁJNÝ TRANSALP

Lukáš Friedrich bydlí v Červeném Záhoří, spolu s manželkou vychovávají dvě děti a je marketingovým manažerem. Odmalička ho baví sport. Za Chotoviny hrával nějaký čas fotbal, jezdí na lyžích a hlavně na kole. To mu učarovalo natolik, že se s partou kamarádů (Lukáš, Honza, Jirka a Luděk) pustil do náročného závodu Appenninica MTB Stage Race.

Závod má sedm etap, měří 450 km a nabízí dechberoucí horské výhledy během celkových 16 000 nastoupaných výškových metrů v majestátních Apeninách. Italskou misi zvládli, ale bylo to občas peklo. „Vymysleli jsme si, že čtyři obyčejní chlápci odjedou jeden z nejtěžších etapových závodů na horských kolech v Evropě. Projekt měl lidem ukázat, že když má člověk cíl, pak je vše v životě jednodušší, člověk je svobodnější a žije svůj život. Pohyb a sport je totiž super věc, vyčistí hlavu i tělo,“ říká Lukáš Friedrich.

Parta cyklistů půl roku intenzivně trénovala, občas se šlapalo i v pět ráno před prací nebo naopak dlouho večer po práci. Nachystaní pak vyrazili v obytném voze směr Toskánsko. „Když jsme po příjezdu do Porretto Terme zaklonili hlavu při pohledu na přilehlé kopce, udělalo se nám všem mdlo a padlo rozhodnutí, že si půjdeme kousek takzvaně protočit nohy po dlouhé cestě. Euforie z výletu do Itálie byla ta tam. Ale cíl zůstal: přežít ve zdraví, pokud možno dojet do cíle, a hlavně neudělat ostudu,“ směje se cyklistický nadšenec z Chotovin.

První etapou byla časovka na 40 km se stoupáním „pouhých“ 1 600 metrů. Brzy po startu se závodníci dostali o 1 000 metrů výš nad město. Cesta z kopce měla být odpočinkem, ale opak byl pravdou. Kluci zjistili, že závod opravdu legrace nebude! Naštěstí všichni úvod zvládli a v cíli zjistili, že dojeli v podobných časech. Druhý den připravili organizátoři trasu dlouhou 55 km se stoupáním 2 540 m. „Napadlo nás, jak se vlastně trať staví. Vezmou se body A a B, a vybere se asi ta vůbec nejhorší cesta, která jde. Když už jsme se dostali do výšky 1 830 metrů, zmizela i cesta, a tak nezbyvalo, než

vzít kolo na ramena a posledních 100 metrů jít po svých. Ale odměnou byly krásné výhledy na celé Apeniny,“ vypráví Lukáš Friedrich.

Třetí den to bylo z kopce do kopce, ale celé krásnou přírodou a horami Apenin. Velké horko, ale díky značné části trati v lese, se dalo přežít. Do čtvrté etapy měřící 48 km se stoupáním 2 150 metrů nastoupil český tým jen ve třech. „Jirka ráno vstal s tím, že náročné sjezdy nejsou nic pro něj a že by se nerad zranil. My jsme to samozřejmě pochopili a nesnažili jsme se ho lámat. Trať jsme tak projížděli společně, při brutálních stoupáních se podporovali, jen v závěrečném sjezdu měřícím nějakých 20 kilometrů se trhnul Luděk, protože ve sjezdech má ten strach trochu jinde než zbytek týmu,“ popisuje šéf party.

Páté etapě se říká královská, měří 97 km se stoupáním 3 750 m. Počasí se změnilo z horka na velkou oblačnost. Hned po startu začalo hustě pršet a na vrcholu chytla závodníky neskutečná bouřka. Hromy, blesky a déšť. Tentokrát se už tak náročný kopec dolů proměnil

Lukáš Friedrich uprostřed

na sjezd prakticky potokem měřícím 10 km. A Lukáš Friedrich to odnesl: „Lehnul jsem na kamenitý podklad, naštěstí nic zlomeného, jen jsem byl dost potlučený. Na občerstvovací stanici jsme dojeli promočení na kost a rozhodli jsme se, stejně jako asi třetina startovního pole, dál nepokračovat. Jen Honza hrdinně pokračoval dál a dojel až do zkráceného cíle. Pořadatelé se nakonec rozhodli ukončit etapu o 13 km dříve, za daných okolností šlo na hřebenech hor doslova o život.“

Šestá etapa byla zkrácená ze 60 na 45 km. Čeští kluci měli pochyby, jestli vůbec pokračovat v závodě už mimo celkovou klasifikaci. Nakonec se rozhodli, že boj nevzdají. Dali do kupy kola po předchozím morderu a postavili se na start. Byla to pěkná trasa vedoucí přes kopce až

do údolí cílového města Castelnuovo ne' Monti. Lukáš Friedrich se dokonce utrl a viděl své kamarády až v cíli. Nakonec z toho bylo skvělé 58. místo v etapě, což mu spravilo náladu po nepřijemném pádu.

Sedm dní po sobě sednout na kolo a stoupat do kopce, to už bylo hlavně o vůli. Cíl etapy byl jasný: dostat Honzu do cíle, a to za každou cenu, i kdyby si měl půjčit kolo od kolegů. Jako jediný měl totiž šanci získat medaili za zdárné zvládnutí celého závodu. Trasa 50 km se stoupáním 1 600 m se zdála být v pohodě, ale po týdnu už tělo a hlavně zadní sedací souprava cítila každý kamínek. Občas se kolo muselo vynést do schodů a přes skály, ale opět se jelo krásnou krajinou Toskánska kolem stolové hory. „Povedlo se. Honza dokončil Appenninicu a dostal na krk finisherskou medaili. V nás ostatních se ale trochu mísily pocity radosti z dokončení závodu, ale taky zklamání, že nemáme medaili všichni. Ale co... Appenninicu jsme si užili plnými douškami a splnili jsme cíl, nad kterým naši známí jen kroutili hlavou. Bylo to náročné, hodně náročné, ale osvobozující. Člověk z toho vzešel silnější a odhodlanější,“ hodnotí italskou misi Lukáš Friedrich.

Partu amatérů z Česka dobrodružství v Itálii nadchlo a už plánují další závod. Bájný TransAlp, který se pojedí letos v červenci. A trénink už znovu začíná...

D. Mendel, L. Friedrich

CHOTOVINSKÝ FOTBAL

FOTBALOVÉ VZPOMÍNKY: PETR KRÄTZER

Náš seriál s fotbalovými pamětníky pokračuje a jsme moc rádi, že tentokrát se nám povedlo získat rozhovor s jedním z největších tahounů chotovinské fotbalové historie. Petr Krätzer oslaví na konci února krásné 75. narozeniny. Je stále vitální, plný energie a přiznává, že fotbal je jeho život. Zakládá žákovský tým, válel v dorostu i mužích. Dělal trenéra i funkcionáře. A všude byl lídrem, na hřišti, v kabině, u piva i na dobrovolných brigádách.

🚫 Jak jste vlastně s fotbalem začínal?

Jako malý kluk jsem chodíval u nás v Záhoří na hřištětko kousek od hasičského cvičiště. Říkali jsme tomu mezi stromy, mým tehdejším partákem byl Venca Vrána. Jeho to táhlo do branky, házel mi balony a já na něj kopal. Oba nás to hodně vytrénovalo, on se stal skvělým brankářem a mně pak nikdy míč nevadil, jak se říká... Mohlo nám být tak deset, možná méně. A přidávali se i další kluci, Honza Fořter, Jarda Passler. Anebo jsme taky chodili nahoru do Chotovin na cvičák, tam co je dnes Jednota. Hráli jsme fotbal pořád. Přišli ze školy, hodili tašku do kouta a už se šlo kopat. Ohromně nás to všechny bavilo.

🚫 A pak jste založili historicky první žákovský tým v Chotovinách?

Ano, před námi se tady žákovská soutěž nehrála. Oslovil nás pan Pekárek, že by bylo fajn udělat tým a hrát soutěžní zápasy. Zařídil nám registrace, dresy a bylo to. Vzpomínám si, že ty dresy byly žluté a dva takové zelenkavé pruhy na hrudníku. To bylo něco! Hned jsme si rozdělili i čísla, já měl devítku, Ivan Kučera pětku, Pepík Kučera desítku a tak dál. Ale dresů bylo jen 11 kusů, takže když někdo střídal, musel

dres přenechat někomu jinému. Pořídili jsme si taky první kopačky, gumotextilky. Pamatuji si, že stály 45 korun, nic levného to nebylo.

🚫 To musela být změna. I hřiště bylo daleko větší. Jak jste to zvládali?

Ze začátku jsme byli ze všeho vykulení. My, kluci z vesnice, jsme začali hrát zápasy, měli jsme kopačky i dresy a připadali si jako opravdoví fotbalisti. Hřiště bylo najednou obrovské, ale zvykli jsme si. Trenéra jsme neměli, tak jsem to začal řídit já (smích). Už jsem věděl, komu co a jak jde, tak jsem poslal někoho do obrany, s Ivanem Kučerou a Frantou Adamů jsme hráli zálohu a Pepík Kučera s Mirkem Marešem jsem dal do útoku. Uměli dávat góly na malém hřišti v Záhoří a góly dávali i v soutěžních zápasech.

🚫 Velký úspěch vaše parta pak zažila v dorostu, je to tak?

V začích jsme sbírali zkušenosti, které jsme pak prodali hlavně v dorostu. Parta se skoro nezměnila, drželi jsme hodně pohromadě. Dařilo se nám, vyhráli jsme okresní přebor a čekala nás kvalifikace do kraje. Rudá Hvězda Písek. Doma jsme remizovali 2:2, v odvetě jsme ale dokázali vyhrát 4:2 a postoupili do krajského přeboru. Návrat z Písku byl parádní. Slavilo se už v autobuse a pak samozřejmě i doma.

🚫 A pak jste váleli i mezi krajskou elitou?

Dařilo se nám i dál. Učil jsem se na Silonce a přivedl dva šikovné kamarády. Tým byl skvělý a hráli jsme slušný fotbal. Do Chotovin jezdily takové týmy jako Písek, Pelhřimov, Humpolec... Jeden rok přijelo dokonce Dynamo České Budějovice, zrovna spadlo z ligy. Pěkný autobus, parádní dresy, kluci mistři světa. A představte si, my jsme je u nás

porazili 4:0. A v Budějovicích znovu! Už jsme vedli 4:0, nakonec to bylo jen o gól 4:3, jenže pozor – my jsme jeli na Složiště rovnou ze zábavy (smích).

🚫 Dokázal byste ještě vyjmenovat vaši tehdejší legendární sestavu?

No jéje. Když jsme se sešli, vypadala sestava asi takhle: v brance Fořter, v obraně Passler, Kubát, Vobořil a Plachý. Záloha I. Kučera, Krätzer, Adam a v útoku Nezval, J. Kučera a Mareš.

🚫 Pak celý tým dorostu přešel do mužů?

Do prvního týmu nás z dorostu přešlo devět. My už jsme tedy chodili mužům vypomáhat i dřív, ale pak už to bylo oficiální. Muži hráli okres, ale my jsme se hned chytli a dá se říct, že jsme tým posílili. Brzy se pak hrálo o postup. Proti Dukle Jistebnice. To bylo derby jako hrom, šlo o hodně a v Chotovinách bylo tehdy snad 600-700 diváků. No a my vyhráli, tuším, že jsme dali čtyři góly a všechny Venca Jehněta.

🚫 Byl to váš nejhezčí zápas kariéry?

Jeden z nejhezčích určitě. Nádherné vzpomínky mám i na zápasy v dorostu. A za muže si pamatuji ještě pár zajímavých zápasů. Hodně velkou rivalitu jsme měli s Čekanicemi nebo Tučapy. Ty jsme doma třeba porazili 9:0, ale pak jsme byli schopní u nich

Petr Krätzer v dolní řadě třetí zleva prohrát taky 0:9. V paměti mám i zápas na Sokole Sezimovo Ústí, prohrávali jsme už 0:3, ale dokázali jsme výsledek otočit a vyhráli 4:3. To byl obrát! A nikdy nezapomenu na jedno utkání v Tučapech. To už jsem mužský tým Chotovin dokonce trénoval. Jenže nás bylo přesně jedenáct, v závěru se někdo zranil a kluci mě přemluvili, ať naskočím. Chvilí před koncem to bylo 0:0 a kopali jsme roh. Jeden z fanoušků Tučap, co mě znal, křičel na ty své: Hlídejte toho malého s pupíkem. Já stál u zadní tyče, nějak se mi to odrazilo od kolena a míč skončil v síti. Vyhráli jsme 1:0 a trenér byl hrdinou (smích).

🚫 Jaký jste byl hráč? A dával jste góly?

Na góly jsem spíš nahrával, měl jsem kopací techniku, dařilo se mi dávat míče za obranu nebo kolmé nahrávky. Ránu z dálky jsem moc neměl, ale nějaké góly jsem dal. Kopal jsem penalty a občas mi tam něco spadlo z trestňáku. Měl jsem rád, když se na hřišti dělalo a hráč tam nechal všechno. Neměl jsem rád, když se někdo flákal. Ale uměl jsem se za tým postavit, i když občas z toho za faul nebo řeči byla i červená karta (smích).

/pokračování na další straně/

CHOTOVINSKÝ FOTBAL

Naši mladí fotbalisté nezahálí

Zima je v plném proudu, většina našich fotbalových týmů se pilně připravuje na jarní sezónu a trénuje v hale.

Mladší žáci pod vedením trenérů Michala Malenického a Mariána Vylíta se letos účastní Zimní fotbalové ligy Balkap Cup. Zápas se odehrává v Sedlčanech, venku na umělé trávě. Balkap Cup je čtyřkolový, koná se od ledna do března a vedle týmu Chotovin se ho účastní týmy Jílové, Votice, Milín a Nová Ves / Nový Knín.

Do prvního kola konaného 9. 1. bohužel zasáhl covid. Chotoviny tedy hrály po dvou zápasech s Voticemi a s Jílovým. V první zápase s Jílovým se naši fotbalisté teprve seznamovali s povrchem, málokdo z nich někdy hrál na „uměléce“. Šance byly, bohužel zápas skončil prohrou 5 : 0.

V zápase Chotoviny – Votice naši fotbalisté skórovali dvakrát, bohužel ke konci náš tým inkasoval a boj skončil výsledkem 2 : 4.

Druhý zápas s Jílovým už byl hratelnější, ale bylo vidět, že si soupeři s povrchem rozumí lépe než naši a zápas skončil prohrou 4 : 1.

Poslední zápas Votice – Chotoviny kluci opět výborně rozehráli, bohužel to stačilo jen na výsledek 4 : 2. Nikoho to vůbec neodradilo, hra byla pěkná a trenéři spokojeni.

V druhém kole 16. 1. už se hrálo v plném počtu a dohrávalo se pár zápasů navíc z minulého týdne. V prvním zápase kluci bojovali a bylo to vidět i na výsled-

ku, sice nevyhráli, ale zápas Nový Knín – Chotoviny skončil 1 : 0.

Druhý zápas Chotoviny – Milín byl od začátku plný šancí, kluci zabojovali a vyhráli 3 : 2. Následovala velká pochvala od trenérů a radost v šatně.

Bohužel v následujících třech zápasech nás soupeři pokořili a naši kluci z nich odcházeli s prohrami:

Nový Knín – Chotoviny 2 : 1,
Chotoviny – Votice 0 : 3,
Jílové – Chotoviny 3 : 0.

Nevím, co probíhalo o pauze, ale poslední zápas s Milínem kluci hráli jako vyměnění, byl to krásný pohled, bojovali a vyhráli 2 : 1.

Ač kluci a děvčata z Chotovin každý zápas nevyhrají, klobouk dolů před jejich snahou, venku byla opravdu velká zima, foukal vítr, ale oni jako by to nevnímali a s chutí šli do každého zápasu a bylo na nich vidět, jak je fotbal baví. Za to si zaslouží obdiv a pochvalu.

Už teď se těšíme na další kolo konané v únoru, jestli nezasáhne vyšší moc, tak náš tým určitě bude bojovat o každý bod.

Kdyby někdo z Vás měl chuť děti podpořit, přijďte se podívat do Sedlčan. U třetího kola nastala změna termínu, místo v sobotu 12. 2. se odehraje až 27. 2. od 13.30 hodin.

Sportu a pohybu zdar, fotbalu zvláště!
Věra Marešová

/dokončení ze str. 11/

🚰 Aktivně jste hrál hodně dlouho a pak začal trénovat. Co vás bavilo víc?

Obojí mě bavilo. Když jsem byl hráčem, byl jsem součástí party, mohl jsem leccos ovlivnit přímo na hřišti. Byly to krásné roky, možná moje nejlepší v životě. Měli jsme vynikající partu, jeden táhl za druhého. Neexistovalo, že by někdo nestihl zápas. Pepík Kučera si bral na zápasy dovolenou, když mu v práci nevycházely turnusy. Ivan Kučera zase studoval v Praze, hrálo se v neděli odpoledne a ještě pozdě večer jel do Prahy, a takhle bych mohl pokračovat. Autobus plný fanoušků, hrávalo se na harmoniku, po cestě ze zápasů se zajíždělo do oblíbených hospod. V obci nás fanoušci podporovali, na fotbal chodilo hodně lidí.

🚰 Ještě se vraťme k trénování. Jak jste se k tomu dostal?

Spíš náhodou, nikomu se do toho tehdy nechtělo, tak jsem to zkusil sám. Udělal jsem si školení trenérů a začal jsem u žáků, později přišel i dorost. Byl jsem náročný trenér, nic jsem klukům neodpustil. Ale myslím, že to všichni chápali a vyrostli z nich dobří fotbalisté. Kubec, Kakos, Jinda, Jordák, kluci Šerpánovi z Moravče. A pak jsem přešel i k prvnímu týmu. Muže jsem dělal dobře přes deset let.

🚰 Fotbalu jste obětoval hodně. Manželka to chápala?

No moc dobře si uvědomuji, že pro ni to bylo náročné. Takže jí za vše musím znovu moc poděkovat. Fotbalu jsem dával hodně času, ale do toho byli ještě myslivci a hasiči. Brigády, hospůdka a tak (smích). Třeba při rekonstrukci hřiště jsme odpra-

covali spoustu hodin, samozřejmě zadarmo. Dělal jsem ale i brigády, abychom něco fotbalovému oddílu vydělali, třeba sběr slámy nebo kamene. A pořádaly se i plesy nebo zábavy. Nahoře v patře U Slunečků, čepovali jsme pivo, dělali topinky a bylo to. Něco se vydělalo a byla i legrace.

🚰 Po revoluci jste skončil. Proč?

Začal jsem pracovně jezdit do Německa, už nebyl čas. A pak už přibývaly roky a do fotbalu jsem se nevrátil. Ale chodím stále fandit, když můžu, nevynechám žádný domácí zápas. Zase se uvidím se starými známými, posedíme a tak. Chodím fandit i vnukovi Matějovi, který hraje za dorost. Jsem rád, že ho fotbal baví.

🚰 Sledujete fotbal i v televizi? Mám rád veškerý sport, teď se těším na olympiádu. Jinak jako

Jihočech fandím Dynamu a v hokeji Motoru, občas jsem do Budějovic vyrazil i přímo na stadion nebo do haly. Líbí se mi i volejbalisté Jihostraje, i tam jsem byl několikrát fandit. Moc oblíbených fotbalistů nemám, ale měl jsem rád Pelého, jeho plakát jsem měl dokonce v práci nalepený na skřínce. Z našich jsem se snažil být jako Masopust, taky střední záložník, rozehrávač. A ze současných hráčů se mi líbí Ronaldo. Říkal jsem: když nevíš, co s míčem, tak dej gól. A to Ronaldo umí skvěle.

🚰 A co byste popřál fotbalu v Chotovinách?

Ať jsou všichni zdraví, v pohodě a na jaře ať se všem týmům daří. První mužstvo hraje bojovně, stojí to hodně na Bondarevovi, ale táhnou to i mladí, vypracovali se třeba Ondra Čech nebo Jarda Vácha. **Dušan Mendel**